

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **plk. Mgr. M. V., nar. X.**, bytem P 4, S. 1263/8, proti žalovanému: **Policie České republiky**, se sídlem Praha 7, Strojnická 27, v řízení o žalobě proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování ze dne 30. 5. 2013, č. j. PPR-13533-5/ČJ-2012-990131,

T a k t o:

- I. Rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování ze dne 30. 5. 2013, č. j. PPR-13533-5/ČJ-2012-990131, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 29. 7. 2013 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování ze dne 30. 5. 2013, č. j. PPR-13533-5/ČJ-2012-990131, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele Národní protidrogové centrály služby kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru č. j. NPC-858/ČJ-2011-209DKR ze dne 2. 5. 2012, kterým bylo podle § 95 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, rozhodnuto o odpovědnosti jmenovaného za škodu na majetku České republiky, se kterým je příslušné hospodařit Ministerstvo vnitra, kterou způsobil dne 30. 6. 2011 v cca 6:55 hodin tím, že jako řidič služebního dopravního prostředku tovární značky Škoda Octavia, státní poznávací značky X.,

při jízdě v Ú. n. L. na křižovatce ulic R. a M. H., nedal přednost v jízdě protijedoucímu cyklistovi jedoucímu po ulici R., přičemž při střetu došlo k lehkému zranění cyklisty a škodě na služebním vozidle, a to v rozsahu 100 %. Celková výše škody (skutečná škoda) činí částku 25.102 Kč. Podle § 95 odst. 2, 3 zákona o služebním poměru je povinen uhradit skutečnou škodu ve výši 25.102 Kč, a to do 90 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že měl při projednávání odvolání k dispozici postoupení odvolání proti rozhodnutí ve věcech služebního poměru ze dne 11. 6. 2012, odvolání proti rozhodnutí ve věcech služebního poměru ze dne 25. 5. 2012, rozhodnutí ve věcech služebního poměru č. j. NPC-858/ČJ-2011-209DKR ze dne 2. 5. 2012, záznam o prošetření škody ze dne 2. 5. 2012 č. j. NPC-858/ČJ-2011-209DKR, sdělení o zahájení řízení ze dne 30. 4. 2012 č. j. NPC-848/ČJ-2011-209DKR-PŘ, přípis automobilního oddělení o stanovení výše škody ze dne 11. 11. 2011 č. j. SLZ-1968/ČJ-2011-009-HAO včetně záznamu o dopravní nehodě, úředního záznamu o škodní události, potvrzení o účasti na dopravní nehodě a zaslání sdělení, zakázkový list č. 11103631, nákladový list opravy č. 111004462, znalecký posudek č. 76/5352, fotodokumentace a spis týkající se řízení ve věcech kázeňských č. j. PPR-23567/ČJ-2011-99KP.

Žalovaný uvedl skutečnosti významné pro posouzení odvolání:

Dne 30. 6. 2011 v cca 6:55 hodin odvolatel řídil služební vozidlo v Ú. n. L. a na křižovatce ulic R. a M. H. nedal přednost v jízdě protijedoucímu cyklistovi jedoucímu po ulici R., který narazil do služebního vozidla a došlo k poškození předního nárazníku, předního víka motoru, pravého předního světlometu a pravého předního blatníku. Uvedené skutečnosti vyplývají z protokolu o nehodě v silničním provozu vyhotoveném policejním orgánem šetřícím dopravní nehodu. Z tohoto protokolu dále vyplývá, že došlo k lehkému zranění cyklisty, vznikla hmotná škoda pouze na vozidlech, dechová zkouška neprokázala požití alkoholických nápojů před nebo během jízdy a technická závada, jako příčina dopravní nehody, nebyla na místě ohledáním zjištěna ani účastníky nehody uplatněna.

Dne 8. 7. 2011 byl odvolatelem sepsán úřední záznam o škodní události, kde k průběhu události uvádí: „... odbočoval jsem vlevo do ulice M. H., kde v tuto chvíli přecházela skupina chodců. Z tohoto důvodu jsem zastavil, abych nechal chodce přejít vozovku. Následně do stojícího služebního vozidla a to do pravé přední části narazil cyklista, který přijížděl v protisměru. V době mého odbočování se v křižovatce tento cyklista nenacházel. V době nehody se v protisměru nacházel autobus MHD stojící ve stanici a souběžně se mnou v pravém jízdním pruhu do křižovatky vjížděl další autobus MHD". Odvolatel údaje uvedené v záznamu potvrdil vlastnoručním podpisem.

Žalovaný konstatoval, že ke vzniku obecné odpovědnosti příslušníka za škodu podle ustanovení § 95 zákona o služebním poměru musí být splněny předpoklady, na něž zákon vznik odpovědnostních vztahů váže.

Prvním předpokladem je vznik škody na straně bezpečnostního sboru jako majetkové újmy vyjádřitelné v penězích. Opravu služebního dopravního prostředku zajišťovalo Zařízení služeb pro Ministerstvo vnitra a podle nákladového listu opravy č. 111004462 byly náklady na opravu vyčísleny ve výši 29.786 Kč tj. 19.488,56 Kč materiál, 6.400 Kč práce (400 Kč za hodinu, 16 hodin), 3.897,72 Kč, dále DPH ve výši 20%, tedy celkem 29 786 Kč. Z důvodu určení výše skutečné škody tak, jak požaduje ustanovení § 95 zákona o služebním poměru,

byl vyžádán znalecký posudek, který vypracoval dne 7. 9. 2011 znalec B. B., znalec v oboru ekonomika - *odvětví ceny a odhady motorových vozidel*, byla stanovena skutečná škoda ve výši 25.101,50 Kč, neboť od nákladů za opravu byla odečtena korekce nákladů na materiál ve výši 4.684,50 Kč. Žalovaný přijal závěr, že první předpoklad je naplněn, neboť bezpečnostnímu sboru vznikla škoda jako majetková újma vyjádřená v penězích a o stanovení výše vzniklé škody nemá pochyb.

Se znaleckým posudkem byl odvolatel seznámen dne 14. 5. 2012, a vlastnoručně podepsal záznam o prošetření škody.

Druhým předpokladem je porušení povinnosti příslušníkem při plnění služebních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním. V rámci řízení byla zkoumána zároveň otázka míry zavinění, a zda se s ohledem na okolnosti případu na vzniku škody nepodílela další osoba, která by za škodu rovněž odpovídala. Nepodařilo se však prokázat, že by se na vzniku škody podílela jiná osoba. Míru zavinění odvolatele je pak nutné ve smyslu § 95 zákona o služebním poměru vyhodnotit tak, že odvolatel za škodu odpovídá sám a v plném rozsahu. Odvolatel dne 30. 6. 2011 v cca 6:55 hodin řídil služební vozidlo v Ú. n. L. a na křižovatce ulic R. a M. H., nedal přednost v jízdě protijedoucímu cyklistovi jedoucímu po ulici R., který narazil do služebního vozidla a došlo k poškození předního nárazníku, předního víka motoru, pravého předního světlometu a pravého předního blatníku. V rámci prošetření události bylo zjištěno, že se jednalo o řádně povolenou služební jízdu. Odvolatel v daném případě porušil povinnost řidiče upravenou ustanovením § 4 písm. a) a písm. b) a ustanovení § 21 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, tedy povinnost řidiče chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, povinnost řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem a povinnost při odbočení vlevo dát přednost v jízdě protijedoucímu motorovým i nemotorovým vozidlům, tedy i cyklistům. Žalovaný přijal závěr, že druhý předpoklad je naplněn, neboť došlo k porušení povinnosti příslušníkem při plnění služebních úkolů.

Třetím předpokladem odpovědnosti příslušníka za škodu je příčinná souvislost mezi porušením povinnosti a vznikem škody. Odvolatel jako řidič služebního vozidla, byl povinen chovat se ohleduplně a ukázněně aby svým jednáním neohrožoval majetek jiných osob ani svůj vlastní, řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích a při odbočení vlevo dát přednost v jízdě protijedoucímu nemotorovému vozidlu. Mezi porušením uvedených povinností odvolatele a vzniklou škodou je příčinná souvislost, neboť v případě dodržení povinností, by nedošlo k dopravní nehodě a tedy k předmětné škodě na služebním vozidle. Žalovaný i v tomto případě přijal závěr, že třetí předpoklad je naplněn, neboť je zde příčinná souvislost mezi porušením povinnosti a vznikem škody. Byly tedy naplněny všechny předpoklady odpovědnostního vztahu.

Žalovaný potvrdil odpovědnost odvolatele za způsobenou škodu v rozsahu 100 % ve smyslu ustanovení § 95 odst. 2 zákona o služebním poměru uhradit skutečnou škodu vymezenou částkou 25.102 Kč. Žalovaný nepoužil maximální hranici tj. čtyřapůlnásobku průměrného měsíčního služebního příjmu ve smyslu § 95 odst. 3 zákona o služebním poměru, neboť skutečná škoda nepřesáhla čtyřapůlnásobek průměrného měsíčního služebního příjmu odvolatele.

Žalovaný uzavřel s tím, že řízení o náhradě škody bylo zahájeno dne 14. 5. 2012 a odvolatel byl v rámci zahájení řízení poučen o svých právech, ale i povinnostech. Průběh události, při níž došlo k poškození služebního vozidla, pak jednoznačně ukazuje na příčinnou souvislost mezi porušením povinnosti odvolatelem při řízení služebního vozidla a vzniklou škodou. Výše skutečné škody byla stanovena na základě nákladového listu opravy a potvrzena znaleckým posudkem, který vypracoval znalec B. B. dne 7. 9. 2011. Skutečná škoda ve výši 25.102 Kč je uvedeným znaleckým posudkem a nákladovým listem opravy č. 111004462 potvrzena. Znalec při stanovení skutečné výše škody postupoval podle Znaleckého standardu č. 1/2005.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ve věcech kázeňských ze dne 12. 3. 2012 z důvodů porušení zásady na spravedlivý proces.

Žalobce uváděl, že dne 10. 11. 2011 ředitel Národní protidrogové centrály SKPV rozhodnutím ve věcech kázeňských jej uznal vinným ze spáchání jednání, které má znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích z nedbalosti, kterého se dopustil porušením ustanovení § 4 písm. a), § 4 písm. b) a § 21 odst. 5 zákona o silničním provozu, přičemž se měl dopustit jednání majícího znaky přestupku ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod č. 8 zákona o přestupcích (§ 125c písm. f) bod č. 8 zákona o silničním provozu), za což mu byl uložen kázeňský trest pokuta ve výši 2.500 Kč. Rozhodnutím náměstka policejního prezidenta ve věcech kázeňských ze dne 12. 3. 2012, č. j. PPR-23567-4/ČJ-2011-99KP, po předchozím projednání v poradní komisi bylo jeho odvolání zamítnuto.

Žalobce namítal, že proti citovanému rozhodnutí ze dne 12. 3. 2012 podal správní žalobu, a přesto bylo vydáno rozhodnutí ředitele Národní protidrogové centrály služby kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru č. j. NPC-858/ČJ-2011-209DKR ze dne 2. 5. 2012, jakož i rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování ze dne 30. 5. 2013, č. j. PPR-13533-5/ČJ-2012-990131, o odpovědnosti za škodu.

Žalobce namítal, že služební funkcionáři neakceptovali, že byla podána správní žaloba, nebylo akceptováno ani ustanovení § 196 odst. 1, 2 zákona o služebním poměru.

Žalobce namítal, že odvolací orgán vydal rozhodnutí o odvolání po marné uplynutí lhůty 90 dnů a odkazoval na § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 17. 9. 2013 navrhnul žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování ze dne 30. 5. 2013, č. j. PPR-13533-5/ČJ-2012-990131.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce a ani žalovaný k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního se nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 95 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušník odpovídá bezpečnostnímu sboru za škodu, kterou mu způsobil zaviněným porušením povinností při výkonu služby nebo v přímé souvislosti s ním.

Podle § 95 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušník odpovídá bezpečnostnímu sboru za škodu, kterou mu způsobil zaviněným porušením povinností při výkonu služby nebo v přímé souvislosti s ním. Conditio sine qua non pro uložení povinnosti nahradit škodu je tedy zaviněné porušení povinností příslušníka. Žalovaný správní orgán v rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování ze dne 30. 5. 2013, č. j. PPR-13533-5/ČJ-2012-990131, kterým byla žalobci uložena povinnost podle § 95 odst. 2, 3 zákona o služebním poměru uhradit škodu ve výši 25.102 Kč, vycházel z pravomocného rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ve věcech kázeňských ze dne 12. 3. 2012, č. j. PPR-23567-4/ČJ-2011-99KP,

Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutím ředitele Národní protidrogové centrály SKPV ve věcech kázeňských ze dne 10. 11. 2011, č. KRŘ NPC-251/2011, kterým mu byl podle § 51 odst. 1 písm. e) zákona o služebním poměru uložen kázeňský trest ve formě pokuty ve výši 2.500 Kč za spáchání jednání, které má znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 8 zákona o přestupcích, kterého se žalobce dopustil tím, že jako řidič služebního vozidla Škoda Octavia RZ X. dne 30. 6. 2011 kolem 6:55 hod. v Ú. n. L. na křižovatce při odbočování vlevo nedal přednost v jízdě protijedoucímu cyklistovi, čímž porušil § 4 písm. a), § 4 písm. b) a § 21 odst. 5 zákona o silničním provozu.

Žalobce sice upozorňoval služební funkcionáře, že proti citovanému rozhodnutí podal žalobu podle soudního řádu správního, a že o ní dosud nebylo rozhodnuto. Nicméně služební funkcionář vydal žalobou napadené rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování ze dne 30. 5. 2013, č. j. PPR-13533-5/ČJ-2012-990131, který byla žalobci uložena náhrada škody vztahující se k dopravní nehodě služebního vozidla Škoda Octavia RZ X. dne 30. 6. 2011 kolem 6:55 hod. v Ú. n. L.

Nicméně Městský soud v Praze vyhověl žalobě a rozsudkem ze dne 22. června 2016, č. j. 9 Ad 21/2013 – 42, rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ve věcech kázeňských ze dne 12. 3. 2012, č. j. PPR-23567-4/ČJ-2011-99KP, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud totiž shledal opodstatněnou žalobní námitku, že rozhodnutí ze dne 12. 3. 2012, č. j. PPR-23567-4/ČJ-2011-99KP, se opírá o nedostatečně zjištěný skutkový stav. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí plyne, že jak správní orgány obou stupňů v rozporu se zákonem vycházely z úředních záznamů o podání vysvětlení sepsaných policií s cyklistou panem V. a dále s p. P.

podle § 61 odst. 1 zákona o policii a na základě těchto úředních záznamů dospěl k závěru o vině žalobce. Žalobce se v této souvislosti dovolával rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. ledna 2009 č. j. 1 As 96/2008 – 115, podle něhož „*Úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (§ 51 odst. 1 správního řádu z roku 2004). K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam. Obviněný z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy (§ 73 zákona o přestupcích) i v odvolání; omezení stanovené v § 82 odst. 4 správního řádu z roku 2004 na řízení o přestupku nedopadá.*“

Rozhodnutím náměstka policejního prezidenta ve věcech kázeňských ze dne 12. 3. 2012, č. j. PPR-23567-4/ČJ-2011-99KP, došlo k pochybení, když nebyly provedeny svědecké výpovědi pana V. a paní P., ačkoliv je žalovaná provést měl a mohl, a namísto toho při rozhodování v inkriminované věci nepřipustně vycházel z úředních záznamů o podání vysvětlení sepsaných s těmito osobami. K objasnění okolností významných pro posouzení otázky žalobcova zavinění byly podstatné takové skutečnosti, které nelze zjistit z fotodokumentace místa nehody či protokolu o nehodě, jež jsou součástí spisového materiálu. Tyto listinné důkazy totiž nevypovídají nic o tom, v jaké vzdálenosti od žalobcem řízeného vozidla se cyklista pan V. nacházel v době, kdy žalobce zahájil odbočovací manévr, a nemohou tak samy o sobě vyvrátit obhajobu žalobce, že žádného cyklistu při zahájení odbočování v protisměru neviděl. Přehlédnout nelze ani skutečnost, že paní P. podle podaného vysvětlení neviděla střet cyklisty s vozidlem řízeným žalobcem, a její líčení, že si nejprve myslela, že cyklista narazil do středového ostrůvku, a až později si všimla, že narazil do vozidla, působí poněkud chaoticky. Skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění, neboť doposud nebyly v potřebném rozsahu objasněny okolnosti, jež jsou podstatné pro posouzení otázky žalobcova zavinění (§ 76 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního). Úkolem správního orgánu bude, aby se pokusil provést další důkazy, zejména svědecké výslechy pana V. a paní P., za účelem náležitého zjištění skutkového stavu věci. Správní orgán však přitom bude muset respektovat lhůtu pro zánik odpovědnosti žalobce za vytýkané jednání mající znaky přestupku, která je zakotvena v ustanovení § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, v jeho znění účinném do 30. 9. 2015.

Podle § 95 odst. 2 zákona o služebním poměru příslušník je povinen uhradit bezpečnostnímu sboru skutečnou škodu v penězích nebo uvedením věci do předešlého stavu, jestliže s tím služební funkcionář souhlasí. Výše škody na věci se určí podle ceny věci v době poškození nebo ztráty.

Podle § 95 odst. 3 zákona o služebním poměru výše náhrady škody se určí s přihlédnutím k míře zavinění příslušníka. Výše náhrady škody způsobené z nedbalosti nesmí přesáhnout čtyřapůlnásobek jeho průměrného měsíčního služebního příjmu dosahovaného před porušením povinnosti, kterým příslušník způsobil škodu. Toto omezení neplatí, jestliže byla škoda způsobena úmyslně nebo v opilosti nebo v důsledku zneužití jiných návykových látek.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. října 2013, č. j. 3 Ads 127/2012 – 17, při rozhodování o náhradě škody podle § 93 a násl. zákona o služebním poměru nepostačí prosté konstatování porušení povinnosti příslušníka bezpečnostního sboru.

Namítne-li příslušník bezpečnostního sboru, že vlivem další okolnosti byla přerušena příčinná souvislost mezi jeho jednáním a vznikem škody, je služební funkcionář povinen se touto námitkou zabývat.

Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. května 2003, sp. zn. 25 Cdo 974/2002, příčinou vzniku škody je ta okolnost, bez jejíž existence by ke škodnému následku nedošlo; přitom nemusí jít o příčinu jedinou, nýbrž stačí, jde-li o jednu z hlavních příčin, která se podílí na nepříznivém následku, o jehož odškodnění jde. Při hodnocení míry účasti obou účastníků na vzniku škody je tedy třeba přihlédnout i k tomu, že ze strany škůdce nešlo o reakci na situaci v běžných mezích rizika silničního provozu, nýbrž o reakci na nedovolené a neobvyklé počínání poškozeného. Pokud by se poškozený choval v souladu s dopravními předpisy a neotáčel se přes dvojitou plnou čáru do protisměru a na zakázaném místě nezůstal stát s přesahem do jízdní dráhy za ním jedoucích vozů, ke střetu obou vozidel by nepochybně nedošlo.

Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. února 2011, sp. zn. 23 Cdo 749/2009, prvním předpokladem odpovědnosti za škodu podle ustanovení § 420 odst. 1 obč. zák. je porušení právní povinnosti (protiprávní úkon), kterým se rozumí jednání v rozporu s objektivním právem. Dalším ze základních předpokladů odpovědnosti za škodu je existence příčinné souvislosti mezi protiprávním úkonem a vznikem škody. V každém konkrétním případě je nutno zkoumat, zda mezi protiprávním úkonem a škodou existuje vztah příčiny a následku. Příčinná souvislost je dána tehdy, jestliže je škoda podle obecné povahy, obvyklého chodu věcí a zkušeností adekvátním důsledkem protiprávního úkonu. Současně se musí prokázat, že škoda by nebyla nastala bez této příčiny. Musí jít o přímou (nikoli zprostředkovanou) příčinu. Vyhodnocení otázky, zda mezi konkrétním porušením právní povinnosti a vznikem škody existovala příčinná souvislost, je věcí právního posouzení.

Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, jakož i Nejvyššího soudu zřetelně vyplývá, že mezi jednáním žalobce a vznikem škody na služebním vozidle musí existovat příčinná souvislost, a že služební funkcionář je povinen se touto námitkou zabývat. Žalobce odvolací námitku v tomto smyslu uplatnil, nicméně žalovaný správní orgán jeho odvolání zamítnul.

Ze soudního přezkumu rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ve věcech kázeňských ze dne 12. 3. 2012, č. j. PPR-23567-4/ČJ-2011-99KP, provedeného zdejším soudem (sp. zn. 9 Ad 21/2013) jednoznačně vyplynulo, že služební funkcionář pochybil, neboť nedostatečně zjistil skutkový stav, a proto je potřebné jeho zásadní doplnění, a to v potřebném rozsahu objasněny okolnosti, jež jsou podstatné pro posouzení otázky žalobcova zavinění. V inkriminované věci tedy nelze postavit najisto, jestli dne 30. 6. 2011 v cca 6:55 hodin žalobce jako řidič služebního dopravního prostředku tovární značky Škoda Octavia, státní poznávací značky X., při jízdě v Ú. n. L. na křižovatce ulic R. a M. H., nedal přednost v jízdě protijedoucímu cyklistovi jedoucímu po ulici R..

Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí správně konstatoval, že ke vzniku obecné odpovědnosti příslušníka za škodu podle ustanovení § 95 zákona o služebním poměru musí být splněny předpoklady, na něž zákon vznik odpovědnostních vztahů váže.

Prvním předpokladem je vznik škody na straně bezpečnostního sboru jako majetkové újmy vyjádřitelné v penězích. V inkriminované věci je nesporné, že škoda na služebním dopravním prostředku vznikla a znaleckým posudkem ze dne 7. 9. 2011 byla stanovena skutečná škoda ve výši 25.101,50 Kč.

Pokud jde o druhý předpoklad, tj. porušení povinnosti příslušníkem při plnění služebních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním, je nutno zkoumat otázku míry zavinění, a zda se s ohledem na okolnosti případu na vzniku škody nepodílela další osoba, která by za škodu rovněž odpovídala. Žalovaný tvrdil, že se nepodařilo prokázat, že by se na vzniku škody podílela jiná osoba. Nicméně jak vyplývá z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. června 2016, č. j. 9 Ad 21/2013 – 42, jímž rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ve věcech kázeňských ze dne 12. 3. 2012, č. j. PPR-23567-4/ČJ-2011-99KP, bylo zrušeno, skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění, neboť doposud nebyly v potřebném rozsahu objasněny okolnosti, jež jsou podstatné pro posouzení otázky žalobcova zavinění. Druhý předpoklad tedy nebyl v inkriminované věci splněn.

Třetí předpoklad odpovědnosti příslušníka za škodu, tj. příčinná souvislost mezi porušením povinnosti a vznikem škody za této situace rovněž nemohl být splněn.

Městskému soudu v Praze ze shora uvedených důvodů tak nezbylo, než žalobou napadené rozhodnutí zrušit podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil pro nezákonnost. Podle ustanovení § 78 odst. 5 soudního řádu správního právním názorem, kterým vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení žalovaný správní orgán vázán.

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Soud žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které jsou v tomto případě tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000 Kč.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. července 2016

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**